

OKOLJSKA GROZLJIVKA

Po drugi svetovni vojni je bilo življenje marsikatere družine obrnjeno na glavo. Ljudje brez strehe nad glavo in brez hrane, ki bi potešila njihove vsakdanje potrebe. Gospodarstvo je bilo potrebno popolne prenove. Sledil pa je izjemno hiter razvoj, hitrejši kot bi ga kdorkoli lahko napovedal, ki pa ga ne mislim poglobljeno opisovati, saj bi to bila že svojevrstna knjiga, za katero sam nimam dovolj potrebnega znanja.

Moramo se zavedati, da ima svet v pesti le peščica, ki dirigira naša življenja. Naftni mogotci zaslužijo več kot večina sveta skupaj, voditelji svetovnih velesil nam lažejo v obraz in mi, ki smo bolj zabiti kot ovce, jim sledimo v prepad in potem se vprašam, » Ali je to pravično? So res oni krivi za vse naše trpljenje?«. Odgovor je seveda preprost in jednat, brez ovinkarjenja na obe vprašanji »NE!«. Krivi smo prav tako tudi mi, ko pride do tega, da bomo pognali lasten planet v prah. Toliko ljudi je na svetu, da nas kmalu naš planet ne bo mogel več preživljati, če se ne bomo organizirali in dokler vsakemu od nas ne naredi klika v glavi, da je skrajni čas, da začnemo paziti sami na Zemljo, bo zelo slabo. Veliko člankov in filmov sem že videl na temo, kako bomo spremenili lasten planet v prah. Čeprav si govorim, da se to ne bo zgodilo, je v meni vedno kanček dvoma.

Pisalo se je leto 2100, natančneje 7. 05. 2100. Kot kaže ni prišlo do klika v naših možganih, vendar se ne čudim. Ljudje niso vsi slabi oz. ni veliko ljudi, ki je zares slabih. Večjo težavo povzročajo nevedni ljudje, ki se ne zavedajo posledic svojih dejanj. Ti ljudje slepo sledijo praznim obljubam naših politikov. To je zapisano v nas in na mojo žalost je prišlo do uresničitve napovedi iz filmov in knjig, ki smo jih do ne dolgo nazaj lahko našli le pod kategorijo znanstvene fantastike. Kruta resnica je pa ta, da nam ni več pomoči, ni super junakov in ni vesoljskih naprav, ki bi nas obvarovale. Zemlja je pokazala vso svojo veličino in moč, in nas postavila na realna tla. Napovedi strokovnjakov so se na žalost uresničile. Temperatura ozračja se je povečala na raven, ki ni več primerna za življenje človeške rase na Zemlji. Vendar leto 2100 je bilo leto, ko je izumrla človeška vrsta. Jaz sam, ki sem del te vrste, sem se v preteklih letih spraševal, če smo res imeli pravico, da smo se postavili na sam vrh verige živih bitji. Označevali smo se kot tiste, ki bodo svet spremenili na bolje, vendar smo le uničili naravni bioritem, zaradi nas je izumrla na milijone vrst živali in še se nismo ustavili.

Začelo se je z vse hitrejšim taljenjem ledenikov, ki so povzročili poplavo velikega dela kopnega. Bolj ko so se le ti talili, hitreje se je višala temperatura ozračja. Bili smo ujeti v eksponentni krivulji in nihče ni mogel napovedati natančnega trenutka našega propada. Sledili so vse pogostejši potresi in, ja, kot lahko sami predvidite, potresom sledijo izbruhi vulkanov. Smrtne žrtve so se vrstile in kopičile. Prišlo je tudi do različnih vrst epidemij. Ponovno so se pojavile črne koze in kuga, kar je povzročilo še hitrejše umiranje prebivalstva. Proti koncu je sledilo še ogromno število cunamijev, največje peščene nevihte do tedaj, so bile rosenje v primerjavi z zdajšnjimi. Ameriške prerije so zajeli številni tornadi, ki ljudem niso omogočali niti ponovne izgradnje domov, saj so bili tako pogosti. Naše velesile so na vse pretege poskušale preprečiti dokončno katastrofo. Največji veleumi sveta so bili že mesece zaprti skupaj, da bi prišli do ideje, vendar so prišli le do skupnega zaključka, da smo prepozni. Najbolj žalostno pa je bilo to, da vodilni niso želeli priznati krivde in so se je na vsak način poskušali oprati v času, ko to sploh ni bilo več pomembno.

Tako sedaj, 7. 05. 2100, kot zadnji preživeli, v svojih 80 letih pišem to kratko pismo. Vedno sem si zamišljal, da bom bil slikar, ki bo slikal lepote tega sveta in se bom postaral z mojo ženo, ki bi bila v mojih očeh najlepša. V zameno sem pa dobil to, da ležim v ruševinah z listom papirja in z zadnjimi močmi v sebi. Ko bi le ljudje potlačili svoj ponos in požrešnost in se posvetili svetu, bi bili mogoče še vedno živi. Vendar kot so vsi vedno pravili, nisi človek, če ne delaš napak in kot kaže smo bili sestavljeni iz veliko napak.